

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Alypio Episcopo. 223.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

και εκθησει και εξαγαθη εμα διχαρι
γδρ τους τη ποσειτη μακροθυμια μη
αφελθητας, αλλ εφοδιοι αιτιω με
ζοιων αμαρτηματων πεπονημενης,
καις της δικης εναλωναι πινωρειαις.

Αλυπία ἑπιτοκόπω. σκγ.

Εἰ τὰς πινωρείας μεγάλας εἶναι τῶ
πλήθει τῶν συνευδόντων εὐκότως κρίνο-
μεν, αἱ γὰρ λαγθά, ἔσσαι κουροτερά-
πως εἶναι περὶ κλάσιν, ὅποιαν εὐκός εἶ-
ναι τῶν κόλασιν, ὅταν παρόντων τῶν
ἑραίων δῆμων, καὶ πάσης τῆς ἀνθρω-
πότητος ὁμοδείη,

Ἰσιδώρω ἑπιτοκόπω. σκδ.

Οὐδέ τίς ἄλλω μὲν εἶδεν, ὡς ἐμάου-
με, τῶν ὄντων ἢ δοκασίων κλάσιν.
ὡραῖος ὁ φθόνος, ἀλλ ἄργιος καὶ ἄρ-
χαλῆος. ἰσπίδ' ἀρετῆ, ἢ πῆς κρείως
πῶν τῶ κελῆς κεκλήρωται φύσιν, καὶ
πάμπαν ἀπαραμύθητος. τὸ μὲν οὐ
μὴ φθονεῖσθαι, ἀλυσίον ἰδὲ ἴσως, ἔ-
κιν, εὐκλείς, φθόνος γὰρ εἰ ἀξίως
φράσιν, μὴτ' ἐμαίποτε, μὴτε φίλοις
ἐμαῖς συμβαίη, καὶ δὲ φθονεῖσθαι, ἀφ-
φρονι λοχισμῶ τὰς τῶ φθόνος κακοῖ-
θιας φέρειν.

Τῶ αὐτῶ. σκε.

Ἐγὼ φημι τοῖς οἷς εἶδεν ἐλλέπεται
τῶν ὀφειλόντων ὡς ἀρετῶν ποσῶ-
φθονοῖ. πολλοὶ γὰρ μεγάροι ἀγαθῶν,
ὡς ὅτι οὐκ ἐπὶ ὀκείων τὴν ἀ-
ρετῆν, ἔ πάντο φροσιζοῦν αὐτῆς τῶν
τῶν, εἰ μὴ τῆ οἰκεία δυνάμει θαρραίη.
ἀλλ' ἀναφέρουσι ὡς τὴν θείαν φροσῆν
πᾶ καπαρβάμνη, καὶ τῶν πάντων ἀεὶ εἰ-
σπασθῶν, καὶ εἰς τέλος πάντως ἔξεν ἀ-
ρετῆς. εἰ γὰρ καὶ τὸ κρατῆν δίδωσι
τῶν ἀπιπάλων, τὸ ἀνθρωπίνης ῥώμης
κρῆστον, ὡς μὴδὲν ἐμποδῶν εἶναι τῆ
τῶ ἀλλήτῃ ὡς θυμῶ. ἀλλ' οὐκ ἔστι
τὸ θεῖον ἑπιτοκουρεῖ ἀναφέρουσι δῆλον,

cabo simul. Equum est enim eos qui nul-
lam ex tanta lenitate utilitatem accepe-
runt, verum ab ea grauiorum scelerum oc-
casionem traxerunt, diuine iustitiæ suppli-
ciis atque tormentis constrictos teneri.

Alypio Episcopo. 223.

Si grauissimas eas pœnas esse merito iu-
dicamus, quarum multi conscij sunt (nam
occultæ leuiores quodammodo esse so-
lent) qualem hunc cruciatum esse verifi-
mile est, cum presentibus cœlestibus po-
pulis atque in hominum omnium oculis
& aspectu constituetur.

Isidoro Episcopo. 224.

Cum in nulla alia re bona, aut boni spe-
ciem habente (vir mihi cognominis) lenis
est inuidia, verum acerba & truculenta:
tum verò in virtute, quæ boni naturâ pro-
priè sortita est, consolationem prorsus om-
nem respuit. Ac quidem inuidia flagra-
re, molestiæ quidem expers fortasse fue-
rit, at minimè præclarum & luculentum
(nam ita se gerere, vt merito ipsi inuidea-
tur, velim nec mihi vnquam nec amicis
meis contingat) Oportet autem eum, cui
inuidetur, inuidiæ malignitates prudenti
animo perferre.

Eidem. 225.

Ego iis, quibus earum rerû, quæ ad virtu-
tē adipiscendâ fieri debēt, nihil deest (mul-
ti quippe, tamen si virtutem maximum bo-
num, vt reuera est, esse statuant, ipsius ta-
men haud magnam curam gerunt) hoc
dico, ipsos, si modò virium suarum fiducia
minimè nitantur, verum ea quæ rectè &
cum laude gerunt, ad diuinam opem re-
ferant, & turbulentos animorum motus
profligaturos esse, & ad virtutis metam
peruenturos. Nam etsi id quod humano
robore præstantius est, hoc præbet vt ad-
uersarios quispiam superet: tamen cui di-
uinû numen auxilio est, victoriam scilicet